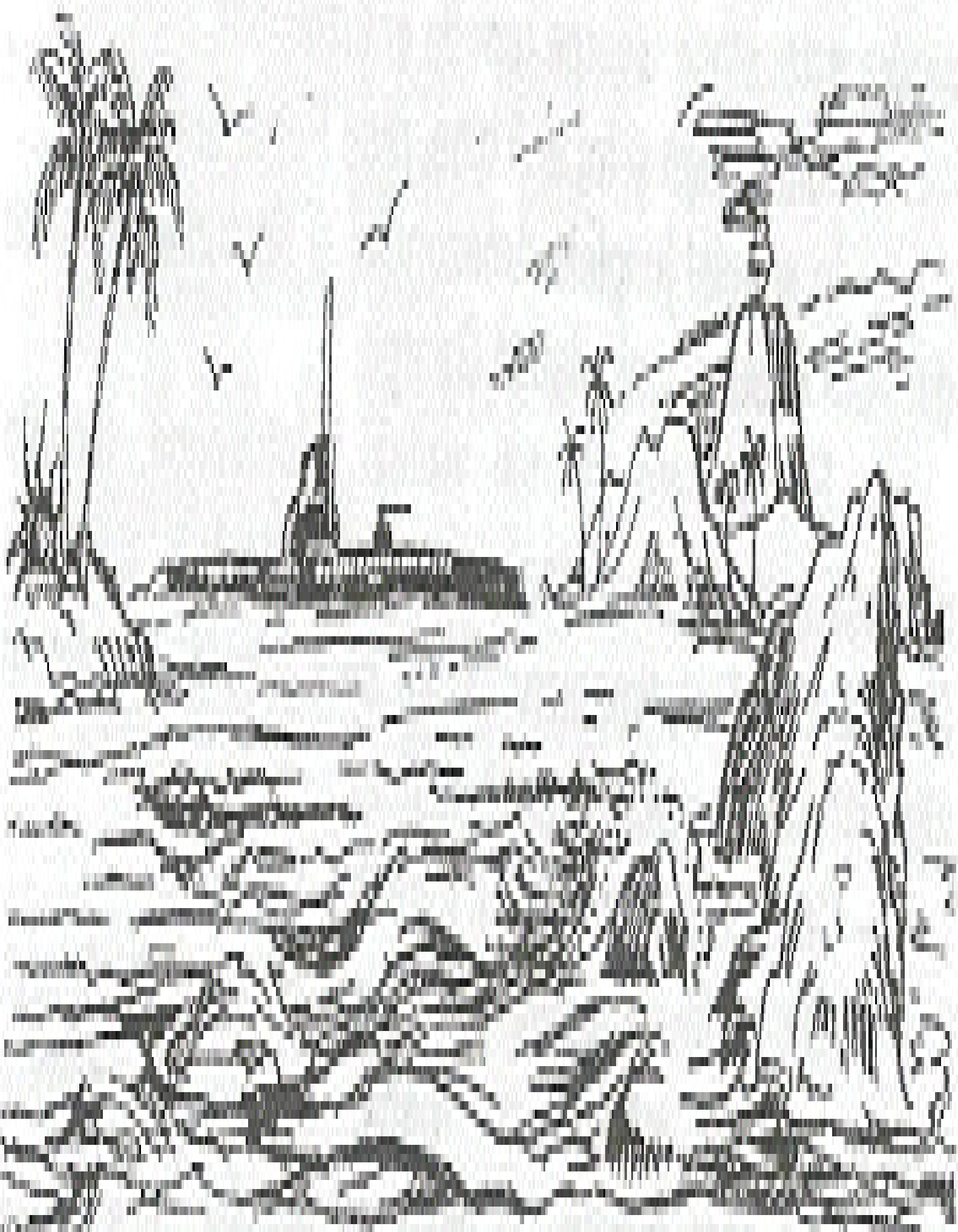

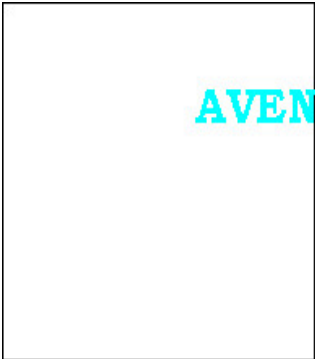

Aventurile submarinului DOX

220

Banditul Fernando

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De

Nr. 220

BANDITUL FERNANDO

Traducere de

V.2.0

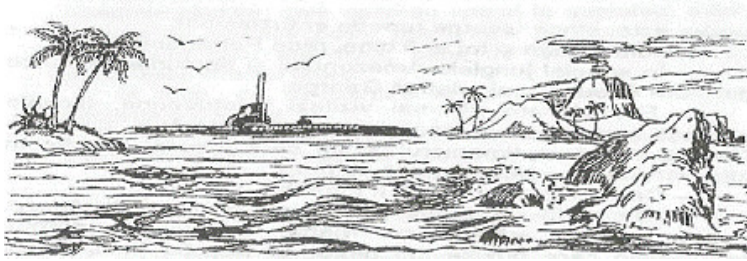
AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I UN ZVON CIUDAT

PRORA SUBMARINULUI DOX, despica oglinda albastră a mării, care părea în acel moment încremenită.

Traversau golful Biafra și-n stânga lor se găsea o mică insulă, Principe.

O briză abia perceptibilă adia, răcorindu-le fața căpitanului, fiului său, precum și uriașului ajutor de timonier, Petre, care stăteau cu toții în turn lângă Plundow, timonierul. Dar briza de-abia încrețea suprafața întinsă a apelor. Farrow zise:

— Rar întâlnești o mare atât de liniștită pe coasta Africii de Vest. De cele mai multe ori în acest sezon, Atlanticul turbează nu alta!

— S-ar putea crede că ne aflăm undeva în mările sudului, în apropierea Insulei Odihnei, adaugă Petre Uriașul, ușor visător. Apropo, când ne vom întoarce acolo domnule căpitan?

— Poate că peste doua săptămâni. Mai vreau să mai vedem câte ceva din continentul african. Cu camarazii noștri de pe Insula Odihnei, putem lua legătura în fiecare noapte pe unde scurte, pe lungimea de undă convenită. Aș prefera să ocolesc America de Sud și de acolo să mă întorc în Oceanul Pacific, răspunse căpitanul.

— Da, tată, ar fi minunat; așa am cunoaște puțin din lumea asta, striga George repede entuziasmat.

— Numai puțin și tot ar fi bine, râse Petre, amuzat.

— În special junglele Amazonului și ținuturile sălbatice din Țara Focului, mai adaugă George.

— E plăcere să mai vizitezi întotdeauna, locurile pitorești și dragi, chiar dacă le cunoști întrucâtva, continuă George. Plundow, timonierul, arată spre tribord, direcție în care privise de-o bună bucată de timp.

— Ce-i acolo, Plundow? îl întreabă căpitanul.

— Se vede un punct multicolor, acolo-n depărtare, spuse acesta, arătând cu mâna, undeva în dreptul lor.

George care privise cel dintâi în direcția indicată de timonier, remarcă:

— Arată de parcă ar fi o meduză, sau ceva asemănător, tată. Ia te uită, apare și dispare. Dar nu, nici vorbă de meduză, arată mai degrabă cu o minge colorată.

Căpitanul îi făcu timonierului un semn și acesta îndreaptă vasul drept în direcția cu pricina unde scânteia punctul ăla pestriț. Curioși camarazii priveră acum spre ciudatul obiect, care se legăna pe suprafața albastră a mării, încoace și încolo.

Când Dox-ul se apropie la o distanță de vreo șaptezeci de metri, doctorul Bertram care gira pe vas atât funcția de medic cât

și de cercetător științific și colecționar și care tocmai se urcase în turn strigă, după ce-și duse ocheanul la ochi:

— Dar asta este carapacea unui argonaut de tip Nautilus și încă un exemplar minunat. Dar nu cred că animalul să fi supraviețuit; prea se leagănă fără sens încolo și încoace. Dar dacă carapacea ar fi goală, s-ar scufunda fără îndoială.

— Haideți, s-o cercetăm mai îndeaproape domnule căpitan!

— Păi cam asta și facem. Poate că găsim ceva deosebit în carapacea aia, răspunse preocupat căpitanul.

George și dispăruse pentru a aduce plasa cu coadă lungă, pe care o aveau pregătită întotdeauna la bord, tocmai pentru a le servi în astfel de ocazii și a putea pescui obiectele ciudate care apăreau uneori la suprafața mării. George se apleacă peste balustradă și Plundow cârmii vasul cum putu mai bine, până ce tânărul reuși să pescuiască straniul obiect.

În timp, ce se-ntorcea în turn, acesta confirmă bănuiala doctorului.

— Domnul doctor a avut dreptate, striga uimit George. Extraordinar! Păi, carapacea asta a fost cârpită, pe alocuri.

— Atunci e un fel de sticlă plutitoare, se hazarda Petre din turn.

George își duse carapacea la ureche și-o mișcă încolo și încoace.

— Da. Petre, hârșâie ceva înăuntru!

Între timp George ajunse în turn alături de camarazi.

— Ia dă-ncoa obiectul, George, să-l putem privi și noi! zise căpitanul fiului său care i-l dete imediat.

— Ia te uită domnule doctor! Carapacea asta este lipită cu rășină, ca să nu poată pătrunde apa.

Doctorul luă carapacea din mâna căpitanului, atenționându-l:

— Trebuie să umblăm cu multă precauție când o deschidem. Dacă ar fi să fim tot atât de romantici, pe cât e George ne-am putea aștepta ca înăuntru să fie închis un animal mic, dar deosebit de otrăvitor și periculos.

— Dar, domnule doctor, râse George, un animal nu hârșâie așa închis în cutia asta!

— Am trăit noi și mai și, dragă George! De câte ori am descoperit în cazuri similare scorpioni sau șerpi otrăvitori. Găsitorii unor astfel de relicve n-au fost întotdeauna recompensați cum se cuvine.

— Să sperăm că nu se va aplica și-n cazul nostru, mormăi Petre. Doctorul luă din nou obiectul în mână și-l mișcă încolo și încoace. Procedând ca mai înainte, George.

— Hâm, nu pare să fie vreun animal într-adevăr, închis, după cum hârșâie înăuntru, așa crede că mai degrabă sunt niște documente sau pur și simplu hârtie.

— Nu ne mai fierbe și dumneata acum, spuse Farrow. Scoțându-și briceagul, pe care i-l înmână doctorului. Deschide-o

te rog!

Cu multă îndemânare și precizie de adevărat chirurg doctorul practică o tăietură subțire în carapacea găsită și care avea o formă ovală. Într-adevăr, înăuntru se afla o bucată de hârtie, pe care doctorul o înmână lui George. Proprietarul de drept al carapacei pe care el o pescuise.

Acesta despături bucata de hârtie, care fusese ruptă fără îndoială dintr-un caiet de notițe și strigă imediat ce aruncă o privire scurtă asupra celor scrise acolo.

— Un anume John Fields scrie aici în engleză. „Sunt prizonier împreună cu fiica mea, la capătul de sud al insulei Fernando Poo. Salvați-ne!”

Camarazii se uitară cu surprindere unii la alții. George a fost primul care a rupt tăcerea:

— Omul a avut noroc c-am găsit noi mesajul. Doar o să-l ajutăm pe nenorocitul ăsta și fiica lui, nu-i așa tată?

— Plundow, ia-o puțin spre vest, comandă căpitanul care pare-se și luase o hotărâre încă în clipa aceea.

Ori de cate ori era un om în pericol, era gata doar să-l ajute, chiar cu prețul propriei sale vieți. Și cu camarazii de pe Dox, nu se petrecea altfel.

— Așa, deocamdată ajunge! strigă Farrow timonierului său. Acum o să trecem foarte aproape de capul de sud-vest al insulei Fernando Poo.

Căpitanul dădu ordinul de putere maximă la motoare, încă înainte de-a ajunge în dreptul insulei Fernando Poo, trebuiau însă să alcătuiască un plan de bătaie.

— Cine-ar putea să-i țină pe oamenii aceștia prizonieri? întreabă George. Acest domn Fields ar fi putut să fie mai explicit.

— Poate că n-a avut timp destul sau posibilități, îl apară pe necunoscut, doctorul Bertram. O să facem cercetările noastre, firește cât mai discret cu putință.

Dox-ul zbura acum pe suprafața liniștită a apei. Spre seară le apărură în față conturile piscului Santa Isabel, cel mai înalt munte de pe insulă. Căpitanul reduce puterea motoarelor vasului său la un sfert pentru a le opri cu totul apoi, întrucât de-abia pe timpul nopții intenționa să se apropie de insulă. Poate că se ațineau bărci de pescuit în apropierea insulei, căroră Dox-ul le-ar bate imediat la ochii.

Și bănuiala căpitanului se adeveri. Prin ocean putură, destul de curând, descoperi un șir întreg de puncte mici care se dovediră a fi bărci de pescuit. Farrow dădu marinarilor de cart consemnul să dea alarma imediat ce ar observa în apropierea lor vreun vas cu aburi, pentru a se putea scufunda repede.

— Va trebui să așteptăm aici până se-ntunecă, se adresa căpitanul fiului său, care privea cu melancolie spre piscul îndepărtat al muntelui Santa Isabel, de pe insulă. Poate că vom găsi și-un golf adecvat, unde să ne putem ascunde mai bine.

Santa Isabel se află-n partea de nord a insulei și trag nădejde că aici în sud, vom putea trece mai repede neobservați.

Dacă Fields și fiica sa, sunt prizonieri ai autorităților insulei, atunci cu siguranță că se află într-o temniță a garnizoanei, tocmai în zona unde-i Santa Isabel. Dar Fields precizează ca se află tocmai în partea opusă, adică în sud.

— De-aici s-ar trage concluzia că sunt prizonieri probabil la niscaiva bandiți, gândi George cu voce tare.

Farrow care se gândise la același lucru, ajunsese și el la o concluzie asemănătoare.

— Nelegiuții probabil că-i țin ascunși și încă foarte bine. Nu ne va fi ușor să-i găsim.

— Să sperăm că n-o să fim nevoiți să străbatem pădurile insulei, gândi George mai departe.

— Se pare că Fields a reușit cel puțin odată să ajungă până la mare. Mai întâi a trebuit să găsească carapacea unui argonaut de tip Nautilus, apoi să aibă acces în pădure, pentru a lua rășină, ca să lipească carapacea.

Abia apoi s-a întors țărm și și-a încredințat mesajul mării. Va trebui să-ncercăm cu ajutorul unei bărci de aluminiu, să ajungem chiar în timpul zilei și să cercetăm coasta de-a lungul ei. Poate că dăm în felul acesta peste niște urme, care să ne permită, cercetări mai amănunțite în jurul insulei.

— Astfel căutarea nu e menită să dureze puțin, replică George gândurilor părintelui său.

Farrow mai așteaptă două ore, până să se apropie de țărm. Între timp, cea mai mare parte a bărcilor de pescuit se întorseseră acasă.

Farrow ar fi vrut să descopere prin ocean un golf în care să se adăpostească, dar odată cu lăsarea întunericului, firește că acest lucru nu-l mai putea face.

Coasta părea sălbatică și fragmentată. Bărcile de pescuit dispărușeră în spatele unei limbi de pământ.

De aceea Farrow își conduse Dox-ul spre vest, întrucât nu voia să se apropie prea mult de limba de pământ de unde putea fi văzut întâmplător. În spatele acestei porțiuni de pământ, s-au adăpostit cu siguranță bărcile de pescuit gândea căpitanul.

Întunericul căzu chiar în clipa când căpitanul a descoperit un mic golful, bun pentru planurile sale. Luna apărea de-abia pe la miezul nopți și chiar atât de mult nu intenționa căpitanul să lase să treacă și să nu se pună la un adăpost sigur. Dox-ul „pipăia” înaintarea sa. Marinarii din sala mașinilor își țineau mâinile pregătite pe manivele, pentru a fi gata de intervenție la comanda căpitanului și-a putea manevra elicea în sens contrar.

Farrow nu cunoștea firește adâncimea apelor de aici. Hărțile pe care le avea nu-i dădeau informații suficiente. Era însă de așteptat ca să fie stânci răzlețe periculoase sau bariere de corali, judecând după configurația general accidentată a coastei. Dacă acestea mai

erau mascate și de apă, atunci puteau fi cu atât mai periculoase, putând deveni chiar fatale, în anumite împrejurări, Dox-ului.

Farrow măsură adâncimea apei la mal și stabili că submarinul se poate scufunda în voie la zece metri și încă mai rămânea o distanță mare până la fundul apei. George vru să meargă la proră pentru a vedea prin fereastra încasabilă, construită de inginerul Hagen și de acolo să privească înaintea sa. Farrow îl opri însă, conștient că fără a pune în funcțiune puternicul reflector montat la bord, cu greu ar fi putut distinge ceva, iar s-o facă, ar fi fost periculos întrucât lumina reflectorului i-ar fi putut trăda ușor.

Submarinul se apropie tot mai mult de insulă, fără a întâmpina piedici. În cele din urmă dădu comanda de oprire. Se găsea într-un golf micuț, care-i oferea însă un adăpost suficient. La bord a început, firește, agitația dar totuși silențioasă. Câțiva marinari începură să monteze o mică barcă de aluminiu a căror componente fură aduse din magazia Dox-ului. Ceilalți începură să sondeze apa din jur, pentru ca la lumina zilei, a doua zi, dacă vor fi siliți de împrejurări să se scufunde, s-o poată face fără grijă.

Farrow postă santinele la provă pentru pază care trebuia să dea alarma în caz de pericol.

După părerea căpitanului golful era într-un loc foarte bun și convenabil. Iar adâncimea era potrivită, fundul mării era tare, format din pietre, nefiind astfel pericol de împotmolire.

— Până aici am avut noroc! Să sperăm că și pe viitor vom avea parte de el. Vom face o echipă de avangardă, la care vor lua parte doctorul Bertram și Petre, în afară de mine și George, pentru a cerceta terenul.

Trebuie localizate colibele de pescari. Apoi ne vom da seama dacă golful în care ne aflăm noi acum este vizitat sau nu. Va trebui poate să ne croim o cărare nouă, în caz că cele existente sunt folosite prea des, apoi vom lua numai pistoalele, armele grele le lăsăm aici, căci ne-ar reduce mobilitatea. Atenție George cum manevrezi lampa de buzunar. Fă uz de ea cât mai puțin cu putință.

Barca e lansată la apă deja, să pornim, încheie căpitanul.

Cei patru camarazi urcară repede-n barca de aluminiu și Petre trecu la vâsle. Uriașul îndreaptă barca de aluminiu spre malul care avea o lățime de vreo cincizeci de metri, plaja fiind presărată cu nisip fin și-o mulțime nesfârșită de mușchi și alge.

Mai încolo, începea pădurea care părea foarte deasă și-acum George, după ce examinează liziera de unde începea această vegetație luxuriantă, zise:

— Dacă Fields și-a încredințat mesajul mării tocmai aici unde am acostat noi acum, atunci se chemă cam avut într-adevăr noroc.

— Nu zi hop până nu treci puntea, George, dacă nu vrei să fi dezamăgit, îi mai potoli elanul tatăl său.

Ochii camarazilor se obișnuiseră între timp cu întunericul. Încetul cu încetul se mișcau înainte, nisipul alb al plajei reflectând puțin lumina stelelor, cerul fiind spuzit de ele. La marginea pădurii însă se făcu întuneric beznă, astfel încât căpitanul hotărî:

— Nu vom mai putea înainta fără lumina lămpilor noastre de buzunar. Aveți însă grijă să acoperiți lentilele cu mâna, pentru a nu face mai multă lumină decât e strict necesar. Să sperăm că dăm peste o potecă pe care putem merge. Patru dăre subțiri de lumină filtrată printre degete, lunecau peste trunchiurile și frunzele copacilor apropiați până ce reușiră în sfârșit să găsească o spărtură în desiş.

Era evident că pe aici își croise o ființă drum și nu de mult fiind că crengile erau încă verzi iar frunzele nu se ofiliseră. Chiar la lumina fantomatică a lanternelor, camarazii putură stabili măcar atâta lucru.

— În spatele tufişurilor se deschide o potecă, anunță George.

— Cred că duce exact la satul de pescari, ținând cont după direcție spuse Farrow.

— Greu de crezut că un bandit ar putea ține prizonieri într-un astfel de sat de pescari, zise Petre.

— Dacă aparențele nu înșală, plaja asta e vizitată destul de des de către locuitorii satului și-a făcut cunoscută părerea doctorul.

Poate că dac-am căuta mai cu atenție am da de plasele de pescuit.

— Dacă această potecă duce într-adevăr la satul de pescari, atunci Dox-ul nostru nu mai este atât de sigur în adăpostul lui și s-ar impune să-i căutăm o ascunzătoare mai potrivită, spuse îngrijorat căpitanul.

— Cred că golful nostru e cu precădere foarte bogat în pești, puse doctorul jar peste foc.

George se strecură, pe potecă, examinând cu atenție totul în jur. Mai întâi constată că aceasta e destul de îngustă și de neîngrijită, ceea ce contraziceau afirmațiile anterioare, cum că ar fi fost folosită de pescari. Dac-ar fi fost așa, ar fi arătat cu mult mai îngrijită și-n orice caz ar fi fost mai lată.

Gândurile lui George zburară din nou la Fields. Să fi lucrat englezul undeva aici pe plajă? Dacă ar fi aruncat carapacea de Nautilus din zona asta în mare, atunci asta ar concorda bine cu direcția în care a fost găsită, ținând cont și de curenți marini.

Poteca ducea într-adevăr vreo sută de metri în direcția satului de pescari, dar după aceea făcea o cotitură în unghi drept schimbându-și direcția, spre lanțul muntos din interiorul insulei.

George se opri, așteptând până ce tatăl său, care-i călca pe urme, îl ajunse și-i șopti:

— Nu ți se pare, tată, că poteca arată de parc-ar fi folosită doar de un singur om?

Crengile sunt rupte în direcția golfului nostru, dar și în direcția contrară. Petre care examinase cu atenție pământul, zise:

— Aici au stat de curând doi oameni. Unul avea un picior mare pe când celălalt unul mic, călcătura parcă-i de copil.

George se grăbi să lumineze și el cu ajutorul lămpii sale pământul de pe potecă, în locul arătat de Petre.

Omul cu piciorul mare a călcat în urma celui cu piciorul mic după cum arata urmele. Căpitanul, care căutase în altă parte a potecii, veni și el cu o explicație:

— Aici la mine ambele urme, o iau în ambele direcții. Omul cu picioruț mic s-a-ndreptat mai întâi spre mare, după care s-a înapoiat. După aceea omul cu piciorul mare a repetat același parcurs.

George se gândi puțin după care spuse:

— Dacă ar fi fost într-adevăr Fields, lucrurile s-ar fi petrecut poate așa: Fields s-a strecurat spre golf, pentru a-și putea pune mesajul în carapacea de Nautilus și a-l încredința mării. Omul care-l păzea a prins de veste, a alergat după el, l-a găsit și l-a obligat să se întoarcă.

Doctorul Bertram care ascultase numai, luminând la rândul lui terenul zise:

— Lucrurile s-ar fi putut petrece și așa. Piciorul mic s-a înfipt adânc în pământ, ca și cum s-ar fi opus intenției de-a merge înapoi. Aici, iată, a făcut o săritură, de parcă ar fi fost împins din spate.

George era convins că dăduse de urmele lui Fields.

II CĂUTĂRI ANEVOIOASE

GEORGE O PORNI cu elan pe potecă înainte. Se feri să pășească peste crengi uscate, pentru a nu face zgomot și a se trăda astfel. Pe parcurs nu se putu abține să nu se gândească la Fields și la fiica sa și la cel care-i ținea prizonieri. Putea să fie vorba de-un singur bandit, sau de-o mica bandă, care trăia tocmai din sumele de răscumpărare primite de la turiști răpiți.

Când din întâmplare unul din cei patru camarazi călcă totuși pe o creangă uscată, trosnetul îi făcea să încremenească preț de câteva minute, înainte de a-și relua drumul. După o jumătate de oră de mers, pădurea începu să se rărească, drumul începu să urce și-ncepură să apară stânci răzlețe care le presărau calea.

Insula Fernando Poo care aparține Guineei Spaniole, este foarte muntoasă și departe tronează masivul cu vârful Santa Isabel, cea mai înaltă culme a insulei. Odată, doctorul Bertram se opri pentru a spune:

— Dacă mergem tot așa și urcăm mereu, va fi greu să dăm de ascunzătoarea omului care-l ține pe Fields prizonier. Terenul oferă foarte multe posibilități de mascare.

Căpitanul nu putu decât să fie de acord cu spusele doctorului și se temea chiar că, dacă urmele încetează, atunci cu atât mai greu le va fi sus, în terenul stâncos, să le descopere iarăși; vor trebui să se bazeze pe instinct și noroc doar.

— Poate că vom descoperi o lumină sau un foc oarecare al așezării respective și astfel ne vom putea orienta, îi consolă George.

— Dacă căutările noastre vor reclama mai mult timp decât e necesar, sau am gândit noi înșine că este necesar, va trebui să-i înștiințăm pe cei rămași pe Dox, le reaminti Farrow.

— Unul dintre noi va trebui să meargă să le dea de știre, în timp ce, ceilalți or să-l aștepte, găsi George o soluție.

Căpitanul a fost de părere să-și reia marșul și asta și făcură. Plantele și copaci se răriseră considerabil, urma pe care o luaseră camarazi, de-abia se mai distingeau. În cele din urmă George se opri și spuse:

— Am ajuns la capăt! Nici o urmă nu se mai poate distinge. Doar n-o să mergem de-acum la întâmplare?

— Dacă mai urcam puțin cu siguranță că pădurea se termina de tot. Poate vom avea de-acolo ceva mai bună perspectivă asupra întregii regiuni, interveni doctorul Bertram.

George păși resemnat mai departe. După o bucată de vreme, se opri și arată spre o bucată de pământ aflată la poalele unui copac uriaș și zise:

— Suntem pe drumul cel bun, uitați-vă din nou au apărut urme. Urcăm mai departe. După aproximativ un kilometru

copacii se terminară și dintre tufișuri apărură doar câțiva puteți. Înaintea sa însă se înălța un drum de stâncă de vreo două sute de metri. După acest urcuș, la câțiva kilometri depărtare se ridica piscul Santa Isabel. Acesta era deplin luminat de astrul nopții, în timp ce camarazii se aflau încă în întuneric. Era un tablou fascinant, pe care camarazii, membri ai echipajului Dox, îl gustară din plin. În cele din urmă căpitanul spuse:

— Chiar dacă peisajul care se desfășoară înaintea noastră este feeric, o veșnicie tot n-o să putem sta aici, trebuie să chibzuim ce vom face pe viitor. Acum consider necesar ca unul dintre voi să facă cale întoarsă, pentru a-i da de știre lui Rindow. Ei, ce părere aveți, tragem la sorți! În mod curios doctorul Bertram se oferă singur să ducă mesajul celor de pe submarin. El spuse că se putea bizui din nou pe picioarele sale, așa că puteau să-i încredințeze misiunea asta. Dacă ceilalți trei se vor întâlni cu locuitorii acestei insule, se vor putea înțelege în franceză sau spaniolă astfel încât prezența lui nu mai era necesară. Întreabă numai în legătură cu-n semnal, la care ar putea conveni, dacă s-ar impune ca Rindow să intervină cu alți camarazii în ajutor. Farrow îi răspunse să ia de pe bord un pistol cu rachete luminoase și să-i spună primului ofițer Rindow, că la semnalul unei rachete luminoase de culoare roșie să intervină neapărat în ajutorul căpitanului, în fruntea unui comando de zece oameni. Ca să nu piardă urma căpitanul va face semne cu creta, pentru a-i ușura urmărirea. După un scurt rămas bun, doctorul dispăru pentru a face drumul înapoi, drum pe care-l parcurseră până aici împreună.

— Poate că n-ar fi stricat ca Petre să-l însoțească pe doctor. Atunci ar fi mai sigur doctorul pe drumul de întoarcere. Până la înapoierea celor doi, noi am mai fi zăbovit prin preajmă făcând cercetări.

— Domnul doctor, va reuși și singur s-o scoată la capăt încercă George să înăbușe teama crescândă a tatălui său în privința sorții doctorului Bertram. Căpitanul nu era hotărât să-și continue marșul. Din timp în timp se oprea pentru a marca cu creta albă, drumul pe care o apucaseră. George o luase înainte ca de obicei în asemenea împrejurări. Se uita în toate părțile întrucât spera să poată vedea pe undeva vreo lumină care să-i trădeze o așezare omenească. Drumul a devenit din ce în ce mai greu, pentru că aici urca, aici cobora, bolovani de toate mărimile le barau calea, eforturile pe care le făceau pentru a doborî toate piedicile deveneau din ce în ce mai mari. Prăpăstii mai mici sau mai mari li se iveau în cale și trebuiau ocolite, pentru a-și continua drumul. Cea de-a cincea avea o adâncime de douăzeci de metri și o lățime de treizeci de metri.

Deodată George se aruncă într-o parte și scoase un strigăt de avertisment. Tocmai pe când urca o pantă, de undeva de deasupra lor, se prăvăli un bloc mare de stâncă, punând în mișcare o grămadă de pietre și pietricele mai mari sau mai mici.

Căpitanul și Petre săriră de-ndată-ntr-o parte, imediat ce au fost avertizați și au devenit conștienți de pericol. Chiar pe lângă ei un bolovan uriaș trecu și se prăbuși în fundul unei gropi.

George așteaptă puțin înainte de-a-și relua urcușul. După ce mai urcă puțin avu senzația c-a dat peste o frânghie, sau ceva asemănător.

Imediat după aceea se desprinse un al doilea bloc mare de stâncă și, cu-n zgomot asurzitor, se rostogoli pe lângă ei, în adâncime.

Acum lui George îi deveni foarte clar că desprinderea bolovanilor nu era de loc rodul unei întâmplări, ci urmare a unui plan deliberat, prin care cei ce-l gândiseră doriseră să fie avertizați, în cazul unor intruși.

Și căderea celui de al doilea bolovan n-avusese nici un fel de urmări asupra celor trei călători nepoftiți, care reușiră să-l evite la timp. Rămaseră în nemișcare până ce se domoli larva făcută de căderea pietrelor.

— Dacă cineva se află prin apropiere, să știți că ne-am dat de gol, spuse căpitanul rece și se apropie de fiul său. George le împărtăși și celorlalți că bolovanii fuseseră legați cu frânghii. Prima frânghie n-o simțise în nici un fel, dar cea de-a doua o simțise când a atins-o cu piciorul stâng.

Căpitanul le propuse mai întâi să caute acoperire în speranța că, dacă cei ce puseseră capcanele vor veni să vadă ce s-a întâmplat și, nevăzând pe nimeni, să tragă concluzia că poate vreun animal, din greșeală a declanșat alarma.

Farrow, George și Petre, își dădură drumul repede și fără zgomot în rigola transversală, cea mai apropiată, după care ieșiră pe partea opusă a acesteia la suprafața și se adăpostiră repede în spatele unor blocuri mari de granit, pe care le remarcaseră în apropiere.

De-abia reușiră să se adăpostească că, de undeva de sus, pe înălțime, scapără o lumină, care se făcu tot mai mare.

Camarazii distinseră o făclie, care cobora spre ei, legată cu o frânghie. Lumina flăcării era destul de mare pentru a lumina ambele capete ale crăpăturii din stâncă.

Timp de câteva secunde camarazii putură recunoaște la marginea înălțimii un chip bărbos apoi, pe măsură ce facla cobora, întunericul se înstăpâni peste tot.

Cei trei auziră, ceva ca un mormăit de nemulțumire. Probabil bărbosul era dezamăgit că nu reușise să descopere la lumina făcliei sale primitive nimic din ce sperase.

Omul nu mai făcu o nouă încercare și nici nu încercă să ridice în sus facla improvizată care arse până-și epuiză combustibilul.

George șopti acum celorlalți care așteptau cu sufletul la gura un nou semnal de sus:

— Să știți că stă încă la pândă. Va trebui să așteptăm până în zori.

— Chiar atât de mult nu cred că va trebui să așteptam, zise căpitanul, am putea fi astfel descoperiți, în cele din urmă și aici.

— N-am putea ocoli pe undeva rigola asta, domnule căpitan, întreabă Petre. Nu cred că e prea lungă.

— Am putea încerca, dragă Petre, dar mult mai sigur ar fi dacă ne-am putea întoarce cumva ca să-l așteptam pe doctor. De n-o vom face, am putea fi descoperiți dacă doctorul ar păți ceva ca și noi.

— Doctorul nu va fi descoperit în orice caz, mai ales că nu va căuta urmele făcute cu creta cu ajutorul lămpii de buzunar.

Întocmai ca și indienii cei trei camarazi se retraseră și nu mai cutezară să se ridice de jos. Căpitanul le propuse:

— Poate ar fi mai bine să rămânem aici, unde avem destulă acoperire și să-l așteptăm pe doctor.

Camarazii își căutară locurile cele mai bune, pentru a sta cât mai comozi.

Deodată o lumina orbitoare mătură defileul în care se adăpostiseră, în lung și lat.

— Bănuiesc că au o lampă cu acetilenă, le șopti căpitanul. Cred c-avem de-a face cu o mică banda înarmată cu cele mai noi cuceriri ale tehnici.

— Să sperăm că nu l-au observat pe doctor când s-a întors.

— Cine are asemenea mijloace, posedă și arme pe măsură, spuse Petre.

Minute-n șir se plimbă lumina înapoi și încolo, dar camarazii se-ascuseseră bine. În cele din urmă reflectorul se stinse.

Deodată o piatră se desprinsă și căzu cu zgomot în adânc. Cei trei, auziră clar cum o ființă, om sau animal, lunecă în jos, după care încercă exact pe partea unde stăteau camarazi să urce panta, în sens invers.

Petre se pregăti să-l înșface pe intrus înainte ca acesta să-și dea seama ce se întâmplă cu el.

Din nou un fulger de lumină spintecă defileul și-ncepu să caute pe marginea zgrunțuroasă a acestuia.

— Doctore, strigă căpitanul încetișor, suntem aici. Petre te-ar fi înșfăcat de-ndată, dacă n-ai fi aprins lampa de buzunar.

— Mii de draci, dar ce-a fost lumina aia care se plimba pe deasupra defileului? își înăbuși doctorul o înjurătură.

Căpitanul îi povesti laconic, evenimentele care se petrecură după plecarea acestuia.

— Să-l înștiințez pe Rindow să vină înapoi, așa cum am convenit, cu o rachetă roșie, întreabă acesta.

— Asta în nici un caz. Și-ar da seama imediat că nu suntem străini și rățăciți, cum poate cred acum, ci suntem cu-adevărat aici pentru eliberarea prizonierilor, replică căpitanul.

— Iată că din nou s-aprinde reflectorul! Dar neîncrezători mai sunt oameni ăștia, oftă cu năduf, doctorul.

— Dar nu prea deștepți! Cu asta își trădează nervii, făcu George pe împăciuitorul.

Căpitanul a fost de acord cu remarca fiului său și le propuse să-ncerce să se cațere, pe pantă în sus, doi pe dreapta și doi pe stânga.

— Poate reușim astfel să-nconjurăm rigola asta, fără a fi observați.

— Mai degrabă cred, că spre dreapta defileul ăsta continuă până la țărnul mării, mai bine am lua-o toți spre stânga, a fost de părere Bertram.

Căpitanul consimți. Drumul era însă foarte anevoios întrucât panta era greu de urcat și pietrele alunecoase. După ce se opriră puțin să respire, doctorul le șopti:

— Nu-i așa de ușor să te cațeri ca o broască țestoasă, dar noi suntem obișnuiți cu toate greutățile.

O oră întreagă se mai chinuiră camarazii pe versantul înclinat, până ce Petre ajunse la capăt.

Reflectorul nu mai fusese aprins a treia oară. După ce se mai odihniră puțin, căpitanul le spuse:

— Cred că oameni din echipa de pază, cei cu reflectorul, au ajuns la concluzia că un animal a declanșat alarma.

Să sperăm că se vor retrage în bârlogul lor. Așadar putem îndrăzni să ne reluăm marșul.

III

GEORGE LA ANANGHIE

GEORGE AJUNSE PRIMUL la capătul de sus al rigolei. Nu se repezi însă să iasă întreg pe porțiunea netedă a terenului din față, ci-și scoase mai întâi precaut capul afara. Străduindu-se să vadă dacă nu-l pândeau de undeva vreo primejdie.

Vârful muntelui Santa Isabel, străjuia încă maiestuos peisajul nocturn, luminat de lună, în fața lui, dar de nicăieri nu răzbătea vreo lumină sau alt semn că prin apropiere s-ar putea afla oameni. În cele din urmă, tânărul trecu de-a binelea peste marginea văgăunii prăpăstioase de unde ieșise, dar rămase culcat până ce restul tovarășilor ieșiră și ei la suprafață. Întrucât nimeni nu observase ceva, ce să le dea de bănuit se ridicară de la pământ și pășiră încet și prudenți mai departe.

Curând ajunseră la rigola următoare, acolo unde fuseseră instalate capcanele de avertizare, cu bolovani.

Doctorul Bertram era de părere că aceste cavități enorme făcute în stâncă, pe care le numeau cu termenul general de rigole, se puteau încă întinde mult spre stânga, înconjurând chiar masivul muntos din față.

— Bandiții au știut ei ce fac, când au instalat semnale de alarmă tocmai aici, zise Farrow. Clătinând din cap aprobator. Dar să mai încercăm odată să urcăm panta? În momentul următor George își striga tatăl, arătându-i ceva la marginea cavității pe care tocmai o străbătuseră. Când tatăl său se apropie tânărul îngenunchiat îi arată un obiect înțepenit în stâncă:

— Uite-o bară de fier bătută în stâncă tată! De ea atârnă încă o bucată din frânghie, până jos în despicătură. Cu siguranță că asta-i drumul pe care l-au urmat bandiții. Ce-ar fi să-l folosim și noi?

— Putem cuteza s-o facem! Dacă într-adevăr e drumul ales de ei, atunci nu trebuie să ne temem de capcane pentru că ar fi fost ei însăși în pericol să cadă în ele. Dar fiindcă funia este trasă mult într-o parte e și greu ca cineva s-o descopere altfel decât întâmplător. George se asigură mai întâi că frânghia e destul de solidă pentru a-l ține și că bara era înfiptă cum trebuie în stâncă. Abia apoi se bălângăni puțin deasupra prăpastiei, lăsându-se binișor în jos. Ceilalți aveau consemnul să-l urmeze unul câte unul de-ndată ce el ar fi jos. Pentru a verifica asta, era suficient să se pipăie funia pentru a-și da seama dacă mai e sau nu întinsă. Cu picioarele sondă terenul înaintea lui, dar nu dădu de nici o piedică. Coborâse deja vreo doisprezece metri, când reflectorul mătură din nou întreaga porțiune de teren ca și mai înainte. Lumina ajungea de fapt până la marginea defileului unde erau ascunși camarazii. Dar aceștia între timp își căutaseră o ascunzătoare. Cel puțin așa credea George care se gândea acum mai mult la însoțitorii săi decât la el. Așa se întâmplă că-și pierdu

brusc echilibrul și se prăbuși în adâncime. Își folosi toate cunoștințele de jiu-jitsu și de gimnastică pentru a-și frâna prăbușirea și, deși nu căzuse decât de la vreo patru metri înălțime, totuși aterizarea a fost cât se poate de neplăcută, întrucât terenul era accidentat și pietros. Înainte de-a se putea ridica, auzi pași grăbiți apropiindu-se. Și frânturi de conversație în limba spaniola, George se ridică anevoios de jos, pipăindu-și cucuiul de toată frumusețea pe care l-a primit în căzătură. Se simțea destul de buimăcit și-așa se explică de ce n-a putut opune nici o rezistență când mâini zdravene îl înșfăcă simți cum i semnaie genunchii și-și pierdu cunoștința.

*

* *

Când George își reveni în fire, prima lui impresie îi fu dată de flăcările unui foc vesel care ardea într-o cavernă săpată în stâncă. În jurul focului văzu mai mulți bărbați cu fețele bărboase și având un aspect oarecum sălbatic și neîngrijit. Nu-și putuse pune ordine în gândire pentru a ști ce se petrece cu el. Capul îi zumzăia și-l mai durea încă, în vreme ce o durere ascuțită o simțea în tâmpla dreaptă, în timp ce diferite imagini deformate i se perindau prin fața ochilor săi ca printr-o ceață, până ce se decisă să-și coboare pleoapele. După câțva timp începu să priceapă ce vorbeau oameni, întrucât aceștia nu-și dădură nici o osteneală să vorbească în șoaptă, se simțeau probabil destul de siguri pe ei. Discuția se purta în spaniola, limbă care nu-i era străină, întrucât doctorul purtase de grijă să-l învețe pe lângă limba maternă, engleza, franceza și spaniola, limbile curente ale oricărui marinar care se respectă. Chiar și italiana și portugheza le înțelegea George, deși nu le putea vorbi fluent, întrucât acestea (ultimele două) făceau parte tot din familiile limbilor romanice. Ce auzi acum George, îi uimi:

— Păcat c-a căzut în cap și-a trebuit să moară. Cu o injecție în inimă poate c-ar fi fost salvat.

— Puținele medicamente pe care le aveam la noi, de-abia ne ajung nouă, când e cazul.

— Totuși, cred că tatăl ar fi plătit un preț bun de răscumpărare pentru fiul sau.

George deschise precaut ochii, numai pe jumătate însă, cât să poată cuprinde cu privirea încăperea, sau mai bine zis văgăuna, unde se purta dialogul. Durerile de cap îl părăsiră pe moment. Ceva mai la o parte de ceilalți, ședeau doi oameni care-și țineau pistoalele pregătite în mână. Aceștia îi păzeau pe căpitan, pe doctorul Bertram și pe Petre uriașul. Cei trei fuseseră legați cu mâinile la spate și-acum priveau cu mare tristețe în direcția lui George, probabil presupuseră că tânărul era deja mort. După ce se convinse că nici unul dintre oamenii care stăteau la foc, nu priveau spre el. Își ridică puțin capul și le dădu de veste

camarazilor că trăiește. În momentul următor se întinse din nou și rămase nemișcat la pământ și ținu ochi mișiți pentru a vedea ce se petrece în văgăuna. Cei trei cărora George le dăduse de veste astfel aproape că scoaseră un oftat de ușurare și le trebui multă stăpânire de sine pentru a-și veni în fire și a părea ca și mai-nainte. Triști și abătuți. Acum tânărul remarcă, spre bucuria lui, că nu era legat nici la mâini, nici la picioare. Cu băgare de seamă întinse mâna până la buzunar și constată, uimit, că încă mai avea pistolul la el. Bandiții, crezându-l mort, nu-și mai dăduseră nici măcar osteneala de a-l percheziționa. Acum regreta chiar că nu fusese mai precaut și să-și fi luat și brâul lui larg în care era loc suficient pentru o grenadă cu gaze, din acelea pe care doctorul Bertram împreună cu Hagen, inginerul Dox-ului și prințul Ghasna le fabricaseră. Granada conținea o substanță care putea ameți total, pentru douăzeci și patru de ore, pe oricine se afla în preajmă, fără a-i dăuna ulterior sănătății. Dacă ar fi avut la el o astfel de grenadă, s-ar fi ridicat deodată în picioare, ar fi aruncat-o în văgăună asta și-ar fi zbughit-o afară. Evident că și prizonierii ar fi căzut în leșin, dar asta n-ar fi avut de ce să le dăuneze prea mult. Între timp el ar fi lansat racheta roșie și Rindow ar fi venit în fruntea marinarilor de pe Dox pentru a-i elibera și a-i transporta pe vas pe toți. Pe Fields și pe fiica lui, nu-i putea descoperi în apropiere. Dar din vorbele unuia dintre bandiții care părea să fie chiar capul bandei, află ceva mai mult.

— Îi vom duce și pe prizonieri ăștia noi alături de cei doi, în peștera de la mare. Acolo se vor putea mișca mai în voie, întrucât le vom tăia legăturile. Santinelele vor trebui să bage de seamă ca să nu încerce să scape. Dar ce facem cu tânărul? Cel ce luase cuvântul nu așteptă de fapt nici un răspuns de la tovarăși săi, ci continuă. Cred că mai bine ar fi să-l înmormântăm undeva, nu departe de aici. Îmi pare rău că a trebuit să cadă atât de nefericit. Duceți-l în fundul peșterii sau, mai bine, duceți-l afară! Doi dintre oameni se ridicară și-l apucară pe George, unul de umeri și celălalt de picioare și-l duseră afară din peșteră. George căută să joace teatru cât mai bine. Lăsa să-i spânzure brațele și-și ținu pe moment respirația. A fost depus la câțiva pași mai încolo de intrarea în peșteră, pe pământul stâncos, apoi cei ce-l transportară s-au întors în peșteră.

George continuă să facă pe mortul pentru a putea gândi în continuare la ce era mai înțelept să facă. În primejdie de moarte nu era nici el nici camarazii lui, nici măcar Fields și fiica sa. Tot ce-i interesa pe acești oameni care se fereau de lumina zilei, nu era decât cum să câștige bani din răscumpărarea prizonierilor. În timp ce stătea încă nemișcat la pământ, văzu cum bandiții, șase oameni, îi scot afară pe căpitan, doctor și Petre și îi duc de acolo. Acum George socotise bine, mai rămăsese un singur om în peșteră și acesta era chiar conducătorul acestora. Tânărul continua să se gândească, să dea buzna oare în peșteră și așa

înarmat cum era, să caute să-l surprindă pe șeful bandiților? Dacă l-ar lua ostatic, l-ar putea eventual schimba pe camarazi. Sau poate și mai bine, să-ncerce să se strecoare până la submarin s-aducă ajutoare? Un plan era mai îndrăzneț ca altul. Se hotărî pentru prima inițiativă, aceea de-a-ncerca să-l ia prizonier pe șeful bandei. Tocmai când se voia să se ridice și să-și pună planul în aplicare, cei șase bandiți care duseseră prizonierii afară din peșteră, se înapoiară mai repede decât crezuse el. Asta-i strică primul gând, dar avea și ceva bun: ideea că peștera de lângă mare unde fuseseră duși prizonierii nu putea fi prea departe de aici. Se gândea dacă n-ar putea ține cu pistolul său în șah pe cei șapte bandiți, în clipa când vor ieși, din peșteră; când se uită mai bine observă că numai patru din ei se întoarseră, în timp ce doi dintre ei rămaseră afară. George zăcea cu capul îndreptat spre peșteră; cei doi bandiți rămași afară se-ndepărtară. Cât de mult, nu-și putea da seama întrucât afară era încă foarte întuneric. Încearcă să se târască cât putu de încet spre intrarea în peșteră și până la urmă reuși atât de bine încât acum putea urmări întregul spațiu din jurul focului care ardea cu flăcări molcome. Dacă unul din bandiți care se afla înăuntru ar fi ieșit pe neașteptate afară, ar fi putut crede că mortul a fost depus foarte aproape de intrarea în peșteră și atâta tot. În jurul focului stăteau cei cinci bandiți rămași și fumau în tăcere. În cele din urmă unu! din ei se ridică, căscând.

— Fernando trebuie să-l schimb pe Lopez, în zori. M-aș cam duce acum să mă-ntind puțin. Și cel căruia i se adresase, în care George bănuise pe șeful bandiților, se ridică acum și zise:

— Ai dreptate Pedro, e târziu. Putem fi mulțumiți cu munca noastră pe ziua de azi. Am făcut o captură bună. Căpitanul cu siguranță că nu-i un om sărac. Măine vom discuta prețul răscumpărării, acum merg la culcare. Și cu acestea zise, se-ndreaptă spre ieșire, ceea ce-l făcu pe George să se tragă repede înapoi și să rămână cam în poziția și la distanța la care-l lăsaseră cei doi înainte.

Șeful bandiților, se uită în stânga și-n dreapta și văzând pe George, se opri un moment murmurând:

— Păcat! Dacă ar fi trăit ne-ar fi adus și asta un bun preț de răscumpărare. Lui George îi veni să sară repede în picioare și să-l prindă. Deci asta îi era mila, mila pentru buzunarul lui, nu pentru un tânăr care își pierduse viața. Banditul își continuă drumul cu pași șovăielnici, urmat îndeaproape de cei patru care mai zăboviseră un moment în urma lui. Nici unul dintre ei nu-l învredniciseră pe „mort” cu vreo privire. După ce pașii acestora nu se mai auziră, George se ridică binișor de jos. Uitându-se cu atenție în jur, observă în diferite puncte luminițe slabe. Acolo își găsiseră bandiții adăposturile pentru dormit și se pare că regiunea asta accidentată oferea cu generozitate astfel de locuri ori poate peșteri ușor adaptabile unui asemenea scop. Șeful vorbise de o

peșteră la mare sau de pe mare, poate la țărmul mării. Dacă acolo făceau de pază doar două sentinele, atunci le putea lua pe seama sa și era sigur că va reuși să-și elibereze tovarăși. În afară de asta, ar putea da cu racheta roșie semnalul convenit pentru înștiințarea lui Rindow și-a oamenilor de pe Dox. Sau poate ar fi preferat unei lupte cu bandiți ăștia al căror număr nu-l cunoștea, să încerce evadarea pur și simplu a lui Fields și a fiicei sale. Oamenii care dispuneau de reflectoare atât de perfecționate, erau înarmați și cu cele mai moderne arme și-o confruntare cu aceștia ar fi putut deveni destul de sângeroasă. George se strecură pe lângă peșteră, ferindu-se să facă cel mai mic zgomot, dar se convinse repede că nici un bandit nu mai era acolo, dar focul mai ardea încă. Zadarnic se uită cu toată atenția spre mare pentru a descoperi acolo vreo luminiță care să-i trădeze locul în care au fost duși prizonierii. Îl credea pe conducătorul bandiților drept un excelent organizator și, deși inițial bănuise că acesta pusese destule capcane pentru a asigura peștera în care-și ținu prizonierii, până acum nu dăduse de nici una. Întrucât defileul cotea brusc, tânărul se uită cu atenție înainte de a îndrăzni să facă prima mișcare, pe după colț. Înaintea sa, în depărtare, distinsese totuși o luminiță slabă. Acolo deci trebuia să se afle peștera cu pricina, întrucât mai departe valurile mării scânteiau în bătaia razelor luni. Defileul pe care pornise se termina deci chiar la malul mării. Începu să se gândească la un plan fezabil, când mergând înainte, se poticni de niște pietre așezate-n calea sa, care prinseră a se rostogoli. Încă nu-și putu da seama dacă era o pură întâmplare sau natura așezase aceste pietre atât de artistic în calea sa, încât să se lovească de ele sau era numai o capcană rafinată a bandiților. Fără a mai sta pe gânduri, sări sprinten înainte, pentru a depăși jocul periculos, când, undeva, nu prea departe de el, zări o siluetă în fața sa. Acesta ieșise dintr-o peșteră și părea să fie una din sentinele. Paznicul își încordă toată atenția, privi în toate părțile dar nu-l putu descoperi pe George care se apropia acum pe nesimțite de el. Acum la lumina lunii, putea desluși până și trăsăturile feței banditului, care ținea în mână o lampă de buzunar. George se apropiase între timp tot mai mult și-acum se întâmplă ceva neașteptat. Sentinela se-ntoarse brusc și își îndreaptă fascicolul luminos al lămpii sale drept în fața lui. Surpriza îl paralizase pe moment și rămase cu brațele desfăcute, cu pistolul încă în mâna stângă, incapabil de-a mai schița un gest. Nici nu se gândea măcar să se apere, de cum să mai atace. George s-aștepta în tot momentul ca omul să tragă asupra lui. Poziția i-o ghicea din locul de unde venea lumina, de văzut însă nu-l vedea, orbit fiind de fascicolul luminos. În loc de-mpușcătură, omul se porni să strige din toți rărunchi. Un țipăt de spaimă și de surprindere. Omului îi lunecă până și lampa din mână. Care însă nu se stinse. La lumina acesteia văzu tânărul cum banditul făcu cale-ntoarsă și-o rupse la fugă din toate

puterile. George rămase atât de surprins încât uită să se mai miște. Ce l-o fi făcut pe bandit să se sperie atât de tare? Era pe punctul de-aș relua drumul, când apărură o a doua siluetă din peșteră care se apropie, se apleacă și luă lampa de buzunar căzută. Apoi începu să lumineze în toate părțile până ce fascicolul luminos nimeri a doua oară fața lui George. Pentru a doua oară izbucni un strigăt de spaimă însă și mai puternic decât primul. A doua siluetă scapă și ea lanterna la pământ a cărei lentilă se sparge și lumina se stinse. Și cel de al doilea om dispărură în aceeași direcție pe care a luat-o primul.

George nu bănuia nici acum motivul spaimii celor doi. Merse până la intrarea în peșteră și privi în lumina focului care mai ardea. Cineva tocmai îl ațâța. Să mai fi rămas o a treia sentinelă la foc?

Cu mâna încheștată pe armă, tânărul intră în peșteră. Din poziția unde stătea nu-l putu recunoaște pe omul de lângă foc, întrucât stătea cu spatele. Când silueta se dădu puțin deoparte, raza de lumină căzu asupra lui George.

Concomitent acesta își dădu seama că-n fața lui avea o ființă de sex feminin care se porni să țipe, de-ndată ce privirea-i căzu asupra tânărului. Alte strigăte se porniră, dar acum George privea la fețele camarazilor săi, precum și-ale unui străin care se găsea printre aceștia. Fata stătea încă ținută acolo, tremurând din toate măduarele.

— Dar acesta este George! strigă în aceeași clipă Căpitanul. Ce spaimă ne-ai mai tras!

— Dar ce aveți toți cu mine? Celelalte două sentinele au rupt-o la fugă de-ndată ce m-au văzut, de parcă aș fi fost o fantomă, întreabă George.

— Fantomă este chiar cuvântul potrivit, răsă căpitanul. Păi chiar și așa arăți! De speriat, nu alta! Chipul tău este tot mânjit cu sânge!

— Apa spală totul, îl consolă sec George. Dar mai întâi mă bucur ca trăiesc.

— Noi chiar mai mult decât tine, îl asigură Petre.

— Care aveți o oglindă de buzunar cu voi, întreabă George. Doctorul scoase o oglindă pe care i-o înmână acum lui George. Dacă era unul care nu uită nici o ustensilă folosită de omul și care era prevăzător și chibzuit în toate, apoi acesta era chiar doctorul Bertram care era opus savantului distrat care-și caută ochelari în timp ce aceștia îi tronează pe nas. George se privi în oglindă.

— Acum pot să-mi explic panica celor două sentinele, zise el. M-au luat drept spirit care tocmai s-a întors din lumea cealaltă. Dar asta nu poate decât să-mi convină, acum avem cea mai bună ocazie de a pleca de aici, atât timp cât gărzile sunt tot înspăimântate.

— Sunteți fiul căpitanului Farrow? întreabă străinul. Numele meu este John Fields și asta-i fiica mea Florence. Domnul căpitan mi-a povestit despre aventurile care vă plac atât de mult.

— Putem relua discuția asta mai târziu, acum trebuie să plecăm cât mai repede de aici.

— Ambele sentinele au fugit spre mare, tată! Oare n-ar trebui să-i urmărim? Sau să ne întoarcem în peștera bandiților? Din păcate n-avem alte arme în afara de pistolul meu.

— N-aș vrea să las armele noastre în mâinile lui Fernando. Pe de altă parte ne-a luat, portofele, acte, arme, tot ce-aveam la noi.

— Mie mi-a luat toate obiectele de valoare iar fiicei mele toate bijuteriile pe care le avea asupra sa, împreună cu toate suvenirurile de la mama sa, acum răposată.

— Atunci trebuie neapărat să le mai facem o vizită bandiților, în ascunzătoarea lor.

— Poate că și Fernando e la fel de superstițios ca și camarazi sat. Voi intra primul în bârlogul bandiților.

George își duse gândul la îndeplinire, ieși afară din peșteră, urmat de camarazii săi de pe Dox și prizonierii pe care urmărea să-i salveze, Fields și fiica sa.

Petre încheia micul convoi care se deplasa fără a face mult zgomot.

Uimitor era numai faptul că strigătele de spaimă ale sentinelor nu i-au alarmat pe ceilalți, dar se vede treabă că aceștia aveau un somn adânc, sănătos și-n plus se bazau în totalitate pe competența paznicilor pe care-i lăsaseră.

Sentinelele care-o rupseră la fugă, cine știe pe unde stăteau ascunse, nedorindu-și altceva decât să uite coșmarul prin care trecuseră și să fie cât mai bine protejați de spiritul sau fantoma care bântuie pe insulă.

IV FLORENCE DISPARE

DUPĂ CE GEORGE DEPĂȘI din nou cotitura pe care-o făcea defileul, de-abia zări pâlپând luminița din peștera. Dar departe în urmă erau cercuri mari de lumină, bandiții deci nu mai dormeau, ei fuseseră alarmați de strigătele disperate ale gardienilor și strigătele scoase de tânăra fată. Poate se vor speria și aceștia dac-ar apărea din nou pe post de „fantomă”. George se apropie de prima peșteră chiar dacă nu era aceasta domiciliul șefului bandei, nu era rău deloc dac-ar putea scoate din funcțiune și alți membri ai bandei. George se opri și-i șopti tatălui său, care mergea foarte aproape în spatele lui:

— Poate c-ar fi mai bine tată, dacă Petre ar lua-o înainte. Căpitanul n-avu nimic împotriva și-l lăsă pe Petre în față. Pășind încet și uitându-se în jur cu atenție, George intră în gangul de intrare în prima peșteră.

Bandiții se aranjaseră destul de comod aici și-și mobilaseră destul de civilizat locuința. Pe pereți erau fixate scânduri de care atârâaseră diferite obiecte. Pe un culcuș din piei stătea chircit un om, ai cărui ochi se deschiseră mari, când îl văzu pe George. Aproape fără să vrea tânărul își dezveli buza de sus, dând la iveală șiragul dinților săi albi și mai făcând un pas în față, întinse mâinile după cel care stătea încă jos, pe piei. Omul deschise gura pentru a țipa. Asta însă trebuia împiedecat cu orice preț. Parcurse impetuos cei câțiva metri care-i despărțeau și-i aplică omului un croșeu sub bărbie de-l trimise imediat în lumea viselor. Repede-și învârti privirea prin încăpere și văzu pe unul din pereți, atârând de un cui, pistolul doctorului Bertram. Îl luă repede și-i făcu semn lui Petre să-și însușească arma adormitului. Din păcate alte arme nu mai descoperiră.

Repede George și Petre părăsiră peștera și se grăbiră spre alta. Dar aici îi aștepta deja gazda cu pistoalele pregătite în mână. Dar când lumina lămpii de buzunar al acestuia căzu asupra feței lui George, omul se sperie atât de tare încât începu să se mpleticească, dându-se înapoi. George sări într-o parte, pe când pentru Petre fu o treabă de câteva secunde de-al trimite și pe acest al doilea bandit cu-o lovitură de pumn în bărbie, în aceeași țară a visurilor, pe care deja o cerceta primul. În această a doua peșteră dădură de armele căpitanului și de-asemena și acestui bandit i s-au luat armele. Doar pistolul lui Petre și cuțitul său solid mai lipseau, dar acesta bănuia că armele sale sunt poate în „locuința” lui Fernando.

În fața camarazilor se mai aflau încă trei guri de peșteră. Când George păși în prima din ele, se miră că o găsi goală. În aceeași clipă avu sentimentul unui pericol iminent. Că peștera era goală nu-i venea bine la socoteală. Dacă era locuită de gardienii care-și

părăsiră posturile, atunci n-ar fi lăsat lumina să ardă. Chiar așa de risipitori cu petrolul folosit drept combustibil, nu credea să fie acești bandiți, mai ales că nu era ușor lucru să fie aprovizionați. Concluziona că stăpânul peșterii auzise sau văzuse venind pe camarazi și-acum ștersese putina, dispărând în întunericul nopții. Întrucât această peșteră era cea mai bine mobilată dintre toate, era de bănuiră că aici era sediul șefului bandei, adică a lui Fernando și c-aici își vor găsi restul armelor, adică pistolul și cuțitul lui Petre și pistolul cu rachetă roșie a doctorului Bertram. Părăsiră repede peștera amândoi iar George îi raportă imediat tatălui său tot ce văzuseră și faptul că-ntr-adevăr, își găsiseră aici și restul armelor și deci nu putea fi vorba decât de bârlogul șefului bandei.

— Principalul este că ne-am recuperat toate armele! Și acum nici Fernando nu ne mai poate reține, chiar dacă-și cheamă toți oamenii rămași. Avem de-acum un singur țel. Înapoi pe Dox-ul nostru!

— Înainte camarazi, comandă căpitanul!

Pentru Florence însă, pe care spaimile și reclusiunea îndelungată o slăbiseră îndeosebi, mental și fizic, rigorile marșului de noapte erau cel mai greu de suportat. Mai ales partea cu cățărutul culmilor alunecoase și pietroase, era un adevărat chin pentru ea, chiar dacă Petre o sprijinea tot timpul și stătea în preajma ei și chiar și George o ajuta ocazional. În ciuda acestor greutăți ajunseră cu toți sus pe culme, mai repede decât o visase căpitanul.

Acum urma partea cu coborâtul, care dată fiind unghiul de înclinare mare, nu era nici aceasta o joacă. Aici dădură din nou peste pietroaiele uriașe legate cu funia și care erau menite s-o ia la vale, dacă nu erai atent și te împiedecai de frânghie. Rostogolitul acestora era menit să fie auzit până la sediul bandiților, alarmându-i pe aceștia.

Camarazii dădură mai întâi drumul bolovanilor în vale, pentru a nu fi periclitați la coborâre de bolovanii care s-ar fi desprins tocmai atunci. Apoi își dădură drumul, de fapt mai mult lunecară decât coborâră. La un moment dat Florence spuse șoptit, oftând din toți rărunchi:

— Nu mai pot! Lăsați-mă puțin să mă odihnesc sau, dacă nu, rămân în urmă. Farrow impuse de-ndată o pauză pentru a-și trage cu toți sufletele.

— Aici suntem cu toți oarecum în siguranță, fu el de părere. Să ne așezăm totuși în dosul acestui bloc mare de stâncă ca nu cumva marele reflector al oamenilor lui Fernando să ne descopere. Se-ntinseră cu toții pe jos, pentru se odihni după eforturile de până acum și cele care mai urmau. Trecură câteva minute, după care într-adevăr reflectorul mai mătură încă o dată întreaga suprafață încolo și înapoi. Așadar Fernando își adunase din nou oamenii. Oamenii care deserveau reflectorul puteau

crede că prizonierii și ajunseră deja în pădure, de aceea nu-i mai puteau detecta. Trei minute lungi dură explorarea nocturnă a fascicolului luminos, apoi lumina se stinse. Între timp luna se ridicase atât de sus încât în lumina pală a razelor sale făcea vizibil vârful muntelui Santa Isabel, departe în vale.

— Putem pleca mai departe, Miss Fields? întreabă Farrow. Tânăra femeie încuviință.

— Atunci să continuăm să ne târâm încă în umbra stâncilor, ordonă căpitanul. Florence Fields își trase cumpătul și se ridică de jos. Încă două rigole de străbătut, dar nu așa de prăpăstioase ca primele, fură și ele în cele din urmă depășite. De aici începea pădurea. Petre găsi repede poteca pe care veniseră mai înainte camarazii.

— Cred că acum putem respira ușurați, spuse Farrow. Mai întâi va trebui să ajungem la barca noastră de aluminiu. Domnule Fields, George, poți să iei conducerea. Urmează-mă Miss Fields, după dumneata va veni Domnul Fields, apoi doctorul Bertram. Petre, tu închei coloana!

În șirul hotărât de căpitan, camarazii și prizonierii, pășiră mai departe pe cărarea îngustă. George își aprinse lanterna, pentru a descoperi eventualele piedici. După ce George depăși cotitura cărării, de unde aceasta ducea drept spre plajă, i se păru că aude în tufișuri un zgomot slab care nu părea să fie provocat de vreun animal. Se opri imediat și proiectă fascicolul luminos al lanternei sale spre tufiș. Nu putu descoperi nimic și de aceea își reluă drumul. Câteva secunde mai târziu, însă, o auzi pe Florence cum țipă. Făcu cale-ntoarsă și se ciocni de tatăl său care nu reacționase chiar atât de prompt. În aceiași moment doctorul Bertram strigă:

— Haideți încoace, Miss Fields a fost răpită și trasă în tufișuri. Fields care nu pricepu imediat despre ce este vorba, îi împiedică la început să reacționeze imediat, astfel că se pierdură secunde prețioase. Vocea puternică a lui Petre se făcu auzită:

— Lăsați-mă să trec repede înainte, domnule doctor. O să încerc să-i ajung din urmă. George ajunse ultimul la spărtura largă din tufiș prin care Florence fusese răpită chiar din mijlocul șirului. George nu se putu abține de-a nu admira sângele rece al oamenilor lui Fernando, care au dat dovadă de-atâta cutezanță dublată și de eficiență, în ducerea la îndeplinire a planului lor. Nici chiar el cu Petre împreună nu puteau înfăptui ceva mai bine! Camarazii fugiseră repede în desiş, dar fură repede nevoiți să se oprească, întrucât pierduseră urma fetei răpite. Unde se ascundeau bandiți? Fields era foarte agitat și mai mult strică decât dresă prin agitația lui, deoarece îi lipsea cu desăvârșire experiența de aventura nocturnă pe care-o aveau ceilalți.

— N-o să mai găsim urmele în noaptea asta, tată, se opri resemnat George după puțin timp. Mai bine ne-am întoarce, pentru că Fernando și oameni lui precis au dus-o pe Miss Fields

înapoi în peștera de unde am eliberat-o. Dacă ajungem la marginea păduri poate tot mai reușim să vedem ceva. Căpitanul a fost de acord și camarazii se întoarseră pe cărare pentru a ajunge cât mai repede la liziera pădurii. Petre însă nu mai putea fi ajuns, el o luase mult înainte. Aproape pierzându-și respirația George ajunsese la marginea platoului stâncos și se puse-ndată la adăpostul unui din copaci. Platoul pe care urma să-l străbată Fernando și oameni lui era scăldat-n lumina razelor de lună. Așteptară o buna bucată de vreme. Dar bandiți cu Florence nu apărură nicăieri.

— Dacă bandiții cunosc cumva un alt drum mai scurt pe care s-o fi apucat! Ne-am putea da seama după cum e de întinsă funia, pe care din rigolele astea au luat-o spuse George.

— Atunci să-ncercăm în stânga noastră, hotărî căpitanul. Fiul său o și luase-n direcția convenită, ascunzându-se neconținut în umbra arborilor de tot felul, presărați în drum. Din timp în timp se oprea și pândea. Nimic însă.

— Chiar așa fără să facă un zgomot n-au putut străbate pădurea asta. O aveau doar cu ei pe Miss Fields și e de presupus că doar s-a opus mersului, nu-i așa, tată? După un sfert de ceas de mers atinseră liziera din stânga a pădurii. De aici începea din nou drumul muntos, care ducea spre vest, în munții. George bănuia ca bandiți urmaseră tocmai acest drum.

— Dacă Fernando și oameni săi ne-au luat-o cu mult înainte, ce-i de făcut atunci, întreabă mai mult sau mai puțin retoric George, dar tatăl său nu-i dădu nici un răspuns. Tânărul o luase-ncetișor pe marginea unui drumeag care ducea-nspre munți. Foarte des se-ntorcea și privea în urmă. În cele din urmă găsi un imens bloc de piatră care-i oferea un adăpost excelent. Se așeză acolo și așteaptă. Cu cât se scurgea timpul mai mult, cu-atât devenea mai neliniștit. Să fi trecut oamenii lui Fernando deja pe drumul ăsta? În acest caz ar fi trebuit ca Petre, care pornise imediat în urmărirea lor să fi fost deja aici. Căpitanul care-și însoțise fiul pân-aici, fu de părere:

— Rămâi tu mai departe aici George. Eu o să mă uit puțin pe unde au rămas tovarășii noștri, zicând astea, Farrow se ridică și dispăru în întuneric.

Deodată tânărul auzi un zgomot care se asemana cu desprinderea unei pietre. Prevăzător își trase atât de mult capul înapoi, că numai ochii și fruntea i se mai șteau de după stâncă. Ce avea să facă dacă Fernando va apărea aici, nu știa, va hotărî el pe moment. Și iată că apăru într-adevăr. Patru oameni și-o siluetă mică și delicată. George răsuflă ușurat. Acum totul se reducea la cum o să-i surprindă și cu câte șanse de izbândă. Fernando avea un mare avantaj asupra lui – o avea pe Florence prizonieră. Surpriza trebuia pregătită în așa fel încât ei să nu mai aibă timpul necesar de a se ocupa de fată. Când bandiții nu mai erau decât la vreo zece metri de el, lui George îi veni o idee bună: voia să mai apară odată ca și „fantomă” în fața lor și să-și joace încă o dată

rolul. Dacă printre bandiți se găseau cele două sentinele care-i cunoscuseră „gustul” zăpăceala va fi atât de mare, încât va reuși el s-o elibereze pe fata. George se pregăti, ridicându-se când Fernando și oamenii săi mai făcură încă doi pași apropiindu-se, desfăcându-și ambele brațe astfel încât umbra proiectată să acopere întreg drumeagul. Umbra atinse pământul în fața primului om. Acesta se opri uimit, scoase un țipăt înăbușit de surpriză. Atunci „Fantoma” apărură în toată lungimea ei de după blocul de stâncă, după care se ascunse. Impresia păru să fie covârșitoare, după felul cum își făcu apariția mai întâi, capul, apoi umeri și în sfârșit trupul. Aproape solemn ridică George mâna dreaptă întinsă spre ei. Unul din oamenii lui Fernando scoase un țipăt de groază.

— Mortul! Pe toți sfinții, mortul a apărut din nou! Repede fraților treaba pe aici nu-i a bună! țipătul de groază își avu ecoul său. Ca niște șoareci speriați se repeziră cu toții înapoi, dispărând pe calea pe care veniseră, înapoi, în întuneric. Numai unul din cei patru, în care George recunoscuse pe șeful bandei, Fernando, se opri făcând încercarea de a trage înapoi și pe Florence Fields. El o apucă de mână și adresându-se fantomei îi strigă:

— Dacă-ți pasă de viața acestei fete, nu te-apropia de ea! Nu cred în fantome care apar brusc din noapte și rățăcesc de colo-colo, tocmai pe unde avem noi treabă. Probabil c-ai fost numai leșinat dar n-ai fost mort niciodată! George își dădu-n acest moment seama că Fernando n-ar șovăi nici o clipă să rănească fata sau chiar s-o ucidă. Acum se pune problema numai să acționeze cât mai repede cu putință. Își luă pistolul pe care-l ținuse în stânga, în mana dreaptă, ținti scurt asupra lui Fernando și-i zbură pălăria din cap.

— Sus mâinile Fernando – strigă el, de-ndată ce se stinse ecoul. Cu o înjurătură înăbușită, Fernando o apucă pe fată și-o ținea de scut în fața sa.

— Îndrăznește numai să tragi! Oamenii mei se vor întoarce imediat ce-ar observa cum o fantomă trage cu revolverul. Acum ajunsese Fernando în avantaj. O ținea atât de strâns pe fată în fața sa, încât George nu-ndrăzni să tragă de teamă să n-o rănească pe fată. Nu era sigur acum, oricât de bun țintaș ar fi. Florence putea să fi leșinat în brațele banditului. Fernando se trase încetul cu încetul înapoi. Strigând amenințător lui George:

— Rămâi unde ești, altfel i se-ntâmplă ceva fetei și-o ai pe conștiință!

Tânărul știa că banditul nu glumește și că acesta n-o va cruța pe fată, așa că nu putea să se ia după ei. Cu fiecare pas pe care-l făcea, Fernando ieșea din bătaia pistolului lui George. George simți cum îl apucă furia, ce-o să faci acum? De tras nu putea și chiar de-ar fi putut, tot n-ar fi vrut să-l omoare pe Fernando, ci mai degrabă să-l rănească. De urmărit iarăși nu putea. Banditul devenise foarte precaut acum și nu-și expunea nici-o parte a

corpului, pentru a-i da prilejul lui George să-l rănească c-o lovitură bine ținută. Că tânărul era un țintaș excelent i-o dovedise doar c-o clipă mai înainte când îi zburase pălăria de pe cap.

Când George păru mai deznădăjduit decât oricând, răsuflă în cele din urmă ușurat. De banditul care se retrăgea și avea ochi ațintiți spre el, se apropia Petre, care le luase urma oamenilor lui Fernando. Uriașul își dădu seama de situație dintr-o privire. Când Fernando mai vru să spună ceva lui George, care la apariția prietenului său făcu o mișcare neașteptată, Petre sări și-l apucă pe bandit. Acesta scânci de durere o dată sau de poate de două ori, apoi se făcu tăcere. Petre îl neutralizase cum știa el mai bine, c-o lovitură de box în bărbie, ce-l făcu pe bandit să amețească pentru o vreme.

Oamenii lui Fernando dispăruseră de mult. Poate erau pe undeva ascunși, dar nu îndrăzneau să iasă la iveală.

George îi ieși în întâmpinare lui Petre și-i strânse mâinile cu multă căldură. Nu era nevoie de mai mult.

Puțin mai târziu apăru și căpitanul Farrow, doctorul Bertram împreună cu Fields, care rămași în urmă au trebuit să-și croiască alt drum până a ajunge aici.

V RĂZBUNAREA LUI FERNANDO

JUBILÂND, FIELDS își strânse fiica în brațe, care la rândul ei își deschise ochii, chiar în acest moment, când tatăl ei apărură împreună cu restul camarazilor, Petre se apleacă asupra încă inconștientului Fernando, căruia-i luase cele două pistoale, pe care le purta cu el și-l întreabă pe căpitanul Farrow:

— Ce-o să se întâmple cu el?

— O să-l lăsăm aici, Petre. Nu-i rănit, se va ridica el de jos. De ce să-l cărăm cu noi? Noi nu suntem doar răzpunători! Să-i legi doar mâinile la spate și destul de slab, ca să se poată singur dezlega mai târziu.

Camarazii o luară înapoi cu cei doi Fields, pe drumul care ducea spre mare. Curând găsiră o cărare laterală care ducea din nou de-a dreptul prin pădure, mai mult au mai puțin aproape de locul unde fusese răpită Florence. În cele din urmă, micul grup ajunsese la malul mării. Farrow semnalizează cu ajutorul lămpii de buzunar spre submarin și curând se lansă la apă o barcă de aluminiu. La cârma luă loc Kern și unul din marinari care, odată ajunși pe țărm, îi luă repede pe camarazi. După ce John Fields se găsi în sfârșit pe punte și acesta îi mulțumi călduros lui George pentru ajutorul dat, acesta se retrase pentru ca doctorul să-i examineze rănila pe care și le provocase prin căderea sa de la înălțimea de patru metri. În cabina doctorului, George îl întreabă pe acesta:

— Nu mi-ai spus cum ai fost atacați și luați prizonieri de către oamenii lui Fernando, după căzătura mea.

— Asta s-a petrecut destul de simplu – povesti doctorul în timp ce examina cu multă atenție zgârieturile și rănila pe care le suferise George și le dezinfectase cu soluția alcoolică de iod – în timp ce noi ne-am coborât în defileu, ne-am trezit înconjurați de șase oameni și scoși repede din luptă. Bandiții s-au năpustit asupra noastră, înainte ca noi să ne dăm seama despre ce este vorba. Ne-au legat atât de repede și cu atâta îndemânare, pe când eram încă amețiți, iar mai târziu am aflat vestea înfiorătoare cum că ai fi mort. Ai zăcut într-un leșin profund mai mult de-o oră. Am vrut să te examinez de-ndată, dar Fernando mi-a declarat categoric că nu avea nici un rost întrucât ai fi deja mort.

— Îmi pare rău mai mult de tata, domnule doctor. Trebuie să fi suferit grozav când i s-a spus că-ai fi mort.

— Cu atât mai mult s-a bucurat când ai ridicat capul și am văzut că nu-i adevărat. De-abia ne-am stăpânit să nu țipăm de bucurie.

— Pot să-mi imaginez prin ce-ai trecut, adevărat George. Doctorul îi bandajă fața cu mai multe fâșii de leucoplast.

— Se pare că mi-a făcut bine bandajul ăsta și tratamentul, pentru că mă simt mai bine. Mulțumesc frumos domnule doctor.

— Zgârietura asta urâtă se va vindeca în câteva zile. Ai mai pierdut și ceva sânge, dragă George. Rănile-n sine nu sunt periculoase, mai ales acum când au fost dezinfectate.

George schimbă discuția, aducând-o asupra celor doi Fields.

— Unde vrea tata să-i transporte pe Mr. Fields și pe fiica sa? întreabă el.

— Să-l lăsăm pe tatăl tău să-și bată capul cu asta. De altfel aproape că și l-a bătut la propriu, râse doctorul, cei doi poate că sunt încă pe punte sau în sala de mese, da cred că mai degrabă sunt acolo?

Doctorul avea dreptate. În mica dar foarte bine mobilată sală de mese a submarinului, se aflau în afară de Fields și fiica lui, căpitanul, Rindow și Hagen. George îl întreabă pe tatăl său unde avea de gând să-i debarce pe cei doi Fields sau dacă aceștia și-au exprimat vreo dorință anume.

— Mister Fields are-n port o barcă excelentă cu motor pe care n-ar vrea s-o părăsească. Cărmaciul pe care-l angajase se pare că făcea parte din banda lui Fernando. Cum vom reuși să redobândim barca? E de prisos că e bine păzită.

— Lasă-mă pe mine și pe Petre să merg până-n portul de pescari cu-o mică barcă de-a noastră. Vom intra noi în posesia bărcii cu motor a lui mr. Fields, tată, asta îți promit.

— Dacă vă grăbiți ajungeți în port încă înainte de răsăritul soarelui. Fields și fiica sa se opuseră vehement intenției lui George. Ei nu mai voiau ca fiul căpitanului și prietenul său să-și mai pună viața în pericol. Îndeosebi Florence era împotriva. Declară chiar că dacă pleacă, va muri de frică până nu se vor întoarce nevătămați.

George râse numai și adaugă că acum ei doi vor fi pe viitor preocupați de altceva și oricum nu putea exista o mare primejdie având în vedere că oamenii lui Fernando nu se mai așteaptă atât de curând la o nouă vizită a membrilor acestui echipaj. John Fields se-ntoarse spre căpitan rugându-l să facă uz de toată autoritatea lui paternă, pentru a-l împiedeca pe fiul său să-și mai asume un nou risc. Farrow zâmbi numai, calm și spuse după un timp:

— Dacă George își bagă ceva-n cap, atunci cu greu poți să i-o scoți, Câteodată, sunt de acord că nu acționează chiar logic. Dar nu vă faceți griji. În general știe ce face și dacă-l ajută Petre, uriașul nostru, n-are să se teamă de nimic. George striga deja:

— O să-i dau de veste imediat lui Petre, tată.

— Mai rămâi puțin aici George, îi strigă căpitanul Nu-i nevoie să pornești imediat și să vâslești până acolo! Putem să vă ducem cu Dox-ul până-acolo sau foarte aproape de limba de pământ în spatele căreia se găsește portul de pescari, Mai ai încă timpul

necesar să te înarmezi. Cât despre Petre, știi că el e pregătit întotdeauna.

În timpul acesta, Fields le spuse că barca și-o cumpărase în Duala, dar că nu știa s-o conducă și de-aceia avea nevoie de un conducător care să-i ducă înapoi, în Duala.

— Păi asta putem s-o facem și noi, nu tată? Vom conduce noi barca domnului Fields până-n apropiere de Duala. Dox-ul ne poate urmări de la o anumită distanță. În ce privește debarcarea domnule Fields va trebui firește să așteptați până la căderea serii.

— Asta nu ne-ar deranja deloc și așa avem timp destul! Fields le mărturisi chiar că le plăcea atât de mult societatea celor de pe submarin, lui și fiicei sale, încât cu plăcere ar mai rămâne o vreme aici, dacă n-ar fi afacerile personale care-l obligă să le dea curs. Prin zilele pierdute în prizonierat a pierdut și așa un timp prețios. Poate că ar fi fost mai repede eliberat dacă ar fi fost de acord cu suma cerută de Fernando pentru răscumpărare. În loc de asta și-a pierdut timpul în încercarea de evadare și în cele din urmă a sfidat destinul punându-și mesajul în scoica aceluia Nautilus. A fost însă prins din nou și dus în peșteră.

Camarazii zâmbiră în sinea lor, când Fields le mărturisi că i-ar fi plăcut să mai rămână o vreme pe vas împreună cu ei și să participe la aventurile lor. Era un om mult prea nervos, pentru a trăi toate primejdiile care te pasc în jungle sau savane, pentru a te confrunta cu animale sălbatice și triburi ostile și necunoscute, așa cum o făceau aceștia. Sigur că s-ar fi potrivit mai bine în rolul de administrator al unei piețe unde se vindeau cereale decât să stea de pază, de exemplu, la gura unei peșteri în care însoțitori săi își făceau somnul. Căpitanul Farrow îl întreabă dacă este interesat să vină pe punte pentru a vedea cum se manevrează submarinul pentru a ieși din golful unde se adăpostiseră. Fields se înflăcăra imediat.

Căpitanul dădu comanda să se lucreze numai cu electromotoarele pentru a nu produce prea mult zgomot, să fie auzit. Dox-ul ieși din golf spre marea deschisă și înainte de a ocoli insula, se avântă puțin în larg.

Curând se deslușiră câteva puncte mici pe suprafața luminată de razele lunii ale apei care se dovedii că sunt mici bărci de pescuit care erau deja-n drum spre munca lor. Erau însă prea departe de submarin pentru a mai constitui un pericol pentru submarin.

La orizont și apără limba de pământ în spatele căruia se găsea portul de pescari și satul acostară. Petre și George stăteau deja gata echipați lângă barca lor de aluminiu, care urma să-i ducă până-n port.

Fields păși alături și le descrie locul cum putu mai bine, poziția sau ultima poziție a bărcii sale cu motor și cum arăta asta, apoi cei doi își lansară barca la apă.

— Lumina lunii ne deranjează destul de mult. Nu cred că vom ajunge nevăzuți până-n apropierea bărci spuse Petre.

— Poate că Fernando i-a întărit între timp acestuia echipajul, fiindcă și-o fi închipuit și el că Fields, cu ajutorul nostru, vrea să intre neapărat în posesia bărcii sale, completă George.

— Vom trăi și vom vedea, încheie resemnat discuția Petre.

George era însă neîncrezător, deși deocamdată n-aveau nici un plan pentru asigurarea reușitei. Dură numai câteva minute până ce mica barca de aluminiu înconjură limba de pământ. În fața ochilor celor doi camarazi, golful părea ca adormit. La mal se legăna o întreagă flotilă de pescuit pe valurile mici stârnite în jur.

— În două ore se luminează de ziuă, îi șopti Petre lui George.

— Și-așa lumina lunii luminează aproape ca ziua, îl consolă acesta repede. Petre vâsli foarte încet, mai întâi pentru a nu face nici un zgomot și-n al doilea rând pentru a nu stârni valuri spre chei, care, la lumina strălucitoare a lunii pe care ar fi reflectat-o, ar fi contribuit și aceasta la posibila lor demascare prematură. Cine ar fi privit mai cu atenție, ar fi fost curios să știe cine senecumetă la această oră din noapte să străbată apele golfului. Limba de pământ să tot fi avut vreo trei kilometri lungime. La țărmul acesteia era ceva mai întunecat întrucât casele înalte își aruncau umbrele lor în jur. Tot mai aproape se-apropia barca de țărm și, în cele din urmă, aceasta mușcă din suprafața umbrită de case. George se strădui din răputeri să localizeze barca cu motor care era vopsită-n alb și care ar fi trebuit s-o deosebească de restul bărcilor din preajmă, dar nu putu s-o vadă nicăieri.

— Va trebui să mergem mai aproape de mal, spuse George încetișor. Se poate ca Fernando s-o fi ancorat în altă parte decât credem noi.

— Tot ce se poate, mormăi uriașul Petre și conduse barca puțin mai aproape de țărm, în timp ce George se ridică puțin pentru a putea vedea mai bine. Nu se vedea însă nici urmă de barcă și asta-l neliniști puțin.

— Dar dacă-n timpul scurt rămas, Fernando a revopsit barca!

— Nu prea e de crezut. Pescarii ar fi observat toată manevra.

— Și chiar dac-au observat, nu-i privea pe ei cum vopsește proprietarul barca.

— Hm, făcu pur și simplu Petre, care nu-și bătea capul cu astfel de sofisme, întrucât el era trup și suflet omul faptelor. Între timp atinse capătul limbii de pământ. Petre lăsa vâslele în jos și spuse:

— N-ar fi mai bine s-o luăm încă o dată înapoi, să parcurgem din nou traseul și să ne convingem dacă nu ne-a scăpat cumva din vedere prima dată?

— Eu mi-am pierdut speranța de-a mai găsi barca la locul ei, Petre.

— Atunci mr. Fields trebuie să renunțe pur și simplu la barca lui. O să-l transportăm noi, cu o barcă de aluminiu, până în

apropiere de Duala și-o să-l depunem undeva pe coastă, de unde nu-i va fi greu să ajungă până în oraș.

— Încă nu este cazul să ne facem griji din cauza asta. Petre își îndreaptă mica barcă de aluminiu încet înapoi, foarte aproape de mal. Dar într-adevăr barca cu motor nu era printre celelalte ancorate la mal.

Deodată, în apropierea bărcii de aluminiu, auzi duduital unei bărci cu motor care se-ndrepta acum, ieșind din umbra unor bărci de pescari, drept spre barca unde se aflau camarazii.

La cârma sau aproape de cârmă stătea un bărbos, care putea fi Fernando, ținând cont de faptul că ținea un pistol în mână dreaptă. Banditul ridică încet arma, Petre renunță să mai vâslească și își-ndreaptă la rându-i barca în direcția banditului. Și el își scoase arma însă, înainte de a se hotărî Fernando să tragă, pistolul lui Petre detună. Omului de la prora îi zboară pistolul din mână făcând un cerc în aer, dar barca albă cu motor își continuă drumul spre ei. Împușcătura lui Petre era de maestru, ținând cont de faptul că era totuși noapte. Fernando, oarecum dezechilibrat și buimăcit din cauza spaimei, vru să-și scoată un al doilea pistol.

Între timp, apărură o a doua siluetă lângă el, un om din propria lui bandă, care se strecurase fără a fi observat lângă el. Două secunde mai târziu, acesta, din invidie că șeful său nu-i permisese comanda asupra frumoasei bărci cu motor, îi făcu vânt fostului său șef peste barcă, în apă.

Fernando urla ca o fiară rănită dar nimeni nu mai voia ori nu mai era dispus să-i dea ascultare.

— Va ajunge la mal înotând, spuse Petre.

— Nu trebuie să ne mai pese de el acum, barca-i tot ce ne interesează deocamdată.

Cârmaciul bărcii cu motor voi să-ntoarcă barca imediat, dar atunci se auzi vocea puternică a lui Petre:

— Opreți barca! Sus mâinile! Comanda suna atât de imperioasă, încât în prima spaimă bandiții dădură curs cererii lui Petre.

Motoarele se opriră.

George și trecu la abordaj și sări în barca bandiților în vreme ce Petre îi ținea cu pistoalele în șah.

Avea de-a face cu doi vrăjmași, cu cel care-l aruncase peste bord pe șef și cu cârmaciul. Le luă binișor armele și le spuse pe cel mai amabil ton posibil.

— Noapte bună, domnilor! Cred că rolul vostru aici s-a cam terminat. Noi nu suntem răzbunători și nu vrem nici o recompensă, dar am totuși o rugămintă: am vrea să vedem cât de bine știți să înotați. Așadar domnilor pregătiți-vă de sărituri. Unu, doi...

Mai mult nu trebui George să numere. Cei doi ticăloși erau bucuroși să scape numai cu atâta. Într-o secundă săriră și stropii

provocați de săritura lor căzură în apele golfului, apoi se grăbiră să înoate spre mal.

George se sui pe puntea bărcii cu motor și acostă bărcuța lor de aluminiu la pupa vasului.

Înainte de a zice tânărul ceva, Petre și dispăru în cala mașinilor.

Puțin mai târziu, o altă faptură dădu buzna pe trepte în sus, urcând scărița care ducea pe punte.

George nici nu mai trebui să se obosească să-l poftească și pe acesta să facă saltul convenit în apă, întrucât acesta era cât se poate de bucuros să poate spăla nestingherit putina. Motorul începu să duduie din nou. Petre îl puse în mișcare.

George trecu la cârma și-ndreaptă barca albă spre mijlocul golfului și de acolo, ocolind vârful limbii de pământ, spre largul mării.

Curând barca elegantă descrie un arc de cerc pentru a merge spre submarin.

Petre dezlegă barca de aluminiu care a fost dusă pe Dox, unde repede a fost demontată și dusă-n magazie.

— Cine a tras cu arma acolo, îi întreabă Farrow din turn.

— O să-ți povestim totul mai târziu, tată! Acum trebuie să nedeptăm de aici. Spune-i domnului Fields și fiicei sale să vină-ncoace și condu-ne până-n apropiere de țărmul Dualei.

— *All right* – răsă căpitanul.

De-abia fură tatăl și fiica la bordul bărcii lor, că George și porni motorul ambarcațiunii lui Fields.

Petre rămase pe submarin în timp ce un mașinist de pe Dox se urcase alături de George.

Dox-ul o luase puțin înainte, George îi urma. După e vreme, își reia cursul lângă barcă, mergând aproape paralel, ceea ce făcu pe căpitan să le strige de pe punte prin portavoce.

— Veniți pentru o ceașcă de cafea la noi! Este ziua deja și n-ați pus nimic în gură.

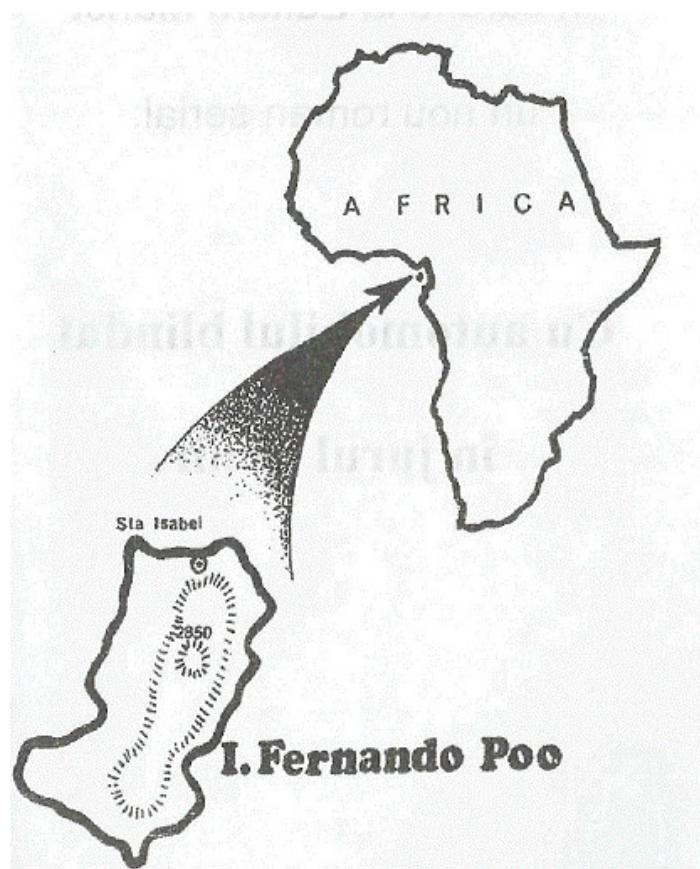
Pasagerii bărcii cu motor nu se lăsară de două ori poftiți. În sala de mașini a Dox-ului, luară un mic dejun copios, stropit cu o cafea tare, aromitoare.

Imediat dup-aceea John Fields și fiica sa își luară un călduros rămas bun de la căpitan și echipajul său.

Mai întâi George și Petre le povestiră evenimentele care au condus la recuperarea bărcii cu motor. Toți se bucurau că întreaga afacere s-a terminat fără pierderi de vieți omenești și chiar fără de răniți.

Fericiți, cei doi Fields atinseră în sfârșit plaja Dualei, când era aproape de lăsarea întinericului. Cei doi prieteni se reîmbarcară pe Dox-ul lor drag și porniră în larg să iasă în întâmpinarea altor aventuri.

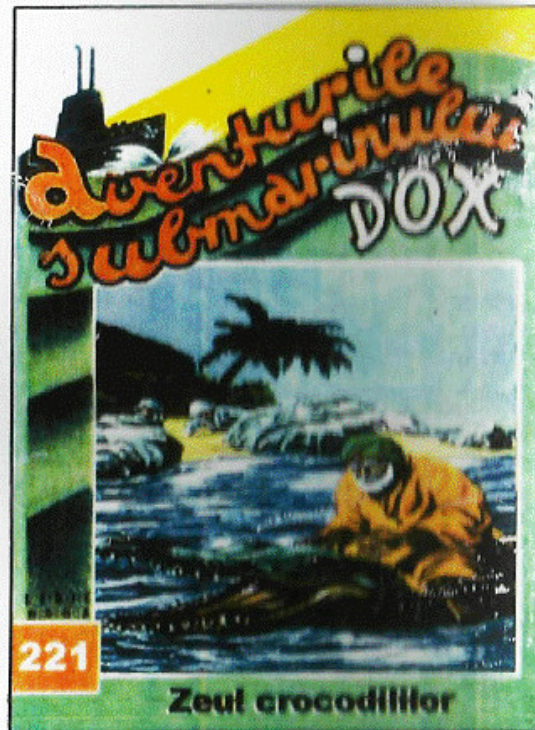
Sfârșitul volumului: **BANDITUL FERNANDO.**

În numărul următor:

ZEUL CROCODILILOR.

**In Numărul
următor:**

aventura continuă...

editura MARIST

Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Bata Mare, cod. 410130, www.marist.ro

